

Faludi József

Édesanyám testvére, René az 1930-as években ment ki Palesztinába. Ő egyedül ment ki, s utána gondoskodott róla, hogy kikerüljön a család. Nagyon jó testvérek voltak, összetartók voltak, és engemet azért küldtek ki. Eladtak egy ingatlant, hogy be tudjuk fizetni az Agudat Israelt, és úgy kerültem ki. És az édesanyám biztos volt benne, hogy az a szeretet, ami volt a családukban, hogyha én oda kimegyek, akkor az én életem biztosítva van. Sőt, megbízást is kaptam, hogy majd én gondoskodjak róla, hogy a családuk többi tagja is kikerüljön. Sajnos, erre már nem kerülhetett sor, mert jöttek a nehezebb évek. Már nem lehetett kimenni, már nem lehetett intézni. Minket is az angolok elfogtak, mikor kimentünk. Szénszállító hajón mentünk először, dunai hajón Románián keresztül. Aztán elfogtak az angolok bennünket a Dardanelláknál, nekünk irányították az ágyúikat, el is sütötték volna az ágyút, hogyha nem állunk meg. Természetes, hogy megálltunk, és átvették

a hajó irányítását, és ők vittek be bennünket Palesztinába. Palesztinában két helyre vitték, mert voltunk vagy négyezren a hajón. Haifa mellett volt egy internálótábor az angoloknak, oda vitték egy részét az embereknek, bennünket pedig Al-Sarafandra vittek [Ez egy arab falu volt Haifa körzetében, amit az 1948-as függetlenségi háborúban az izraeliek leromboltak. -- A szerk.] egy ilyen táborba. Bennünket odavittek, és egy fél évig bezárva tartottak. Ez volt a mi büntetésünk, s utána kaptunk igazolványt, amivel palesztin területre mehettünk.